

ZIAR SĂPTĂMANAL — CULTURAL ȘI INFORMATIV.

Gheorghe Făcă
din Vlădiceni

Am luat parte, Duminica trecută, la o prea frumoasă sărbătoare străjerească dintr'un sat tocmal dela marginea județului nostru: Vlădiceni. Un foarte înimos dascăl și comandant străjer a înălțat Pavilionul Național al stolului școalei lui. Insufletea învățătorului acestuia, Apostolescu, și a tovarășilor lui întru dascăle, merită să fie scoase la iveală; căci numai un om cu multă tragere de inimă și cu mult avânt poate face, — fără să fie prea des controlat și deci îmboldit — ca, într'un sat uitat de Dumnezeu din multe puncte de vedere, să se producă o manifestație atât de înălțătoare a copiilor și a locuitorilor de acolo.

Ceeace însă, în mod deosebit ne-a impresionat, în satul acela al Vlădicenilor, a fost fapta unui țăran de acolo, faptă care poate aduce în mintea noastră gânduri de bucurie. Este acolo, în Vlădiceni, un gospodar modest, cu un nume și mai modest, purtând pecetea unei mari depărtări de lumea pretențioasă clopătită de civilizație: îl cheamă Gheorghe Făcă.

A auzit acest gospodar, Făcă, de străjerie; a lăscodit să afle ce este această treabă și pe semne că l-a mers la inimă. De aceea, fără să-l îndemne nimeni, din proprie pofte, și-a pus în minte un gând pe care l-a urmărit cu stăruință, cu în-căpățănare — dacă vreți — punându-l în fapt: să dăruiască el, stolului de străjeri, catargul și Pavilionul. Și iată-l pornit pe drumuri să caute un brad mareț pentru a dura dintr'insul catargul. L-a cărat cu greu din Piatra și l-a ridicat în curtea școlii. Datorită lui, stolul acesta are astăzi poate cel mai frumos catarg și Pavilion dela toate școalele din județul Neamțului.

Și l-am văzut pe Gheorghe Făcă, în ziua aceea solemnă, când, în jurul rodului mușci și banilor săi, s-au adunat copiii satului, înălțând cântare lui Dumnezeu și Regelui, sub faldurile tricolorului căruia el îl închinase gândul. Stătea înălțit și sobru ca și cum ar fi fost un străjin și nu lui s'ar fi adresat cuvinte de laudă și mulțumită pentru fapta ce împlinise. A privit și primit toate acestea cu smerenie și, oarecum, parcă rușinat că fusese smuls din anonimatul lui.

Dar vrem să mai pomenim ceva aici. Noi, cei care am făcut pe vremuri politică, am întâlnit mai mult oameni care cereau ceva. Drumul nostru era semănat cu cereri de tot felul, care mergeau chiar până la mîci și neînsemnate ciupeli...

Acolo, la Vlădiceni, — odată cu schimbarea vremurilor politice, am văzut pentru prima dată pe cineva care cere să dea și din puținul avutului său, dar și din puținul sufletului său.

Este un început de răsturnare a lucrurilor și o nouă orânduire a cugetelor. Iar Gheorghe Făcă din Vlădiceni ne arată în gând ca un simbol al prefacerilor noi, către care s'a îndrumat țara și poporul românesc.

A. A. Rotundu

Un mare congres al cooperatorilor din județul-Neamț

După cum s'a anunțat din timp, în ziua de 10 Mai s'a deschis în orașul nostru un însemnat congres al cooperatorilor din județul Neamț — județ, după cum se știe, cu un renume bun în economia țării, datorită marilor întinderi păduroase și în general renumelui comercial și industrial de care s'a bucurat întotdeauna.

Congresul s'a deschis la ora 9 jumătate, în sala de conferințe a școlii primare nr. 1 din Piatra, în prezență a peste 150 cooperatori mari și mici și a

reprezenților dela centru, în frunte cu d. profesor universitar Mircea Pienescu — redactor al ziarului Curentul și delegat al Ministerului Economiei Naționale.

De dimineață, după solemnitatea zilei de 10 Mai, d. prof. P. Popovici — președintele federației din Piatra, a declarat congresul deschis, primind salutul d-lui colonel E. Hociung — prefectul județului Neamț, care a propus și expedierea unei telegramme către M. S. Regele; a d-lui M. Pienescu din partea Ministe-

rului Economiei Naționale, a d-lui prof. Virgil Dobrescu — directorul școlii normale și a căminului cultural județean, etc... după care, congresiștii, în corpore, s'au îndreptat spre sediul cooperativei de tipografie „Gh. Asachi”, o instituție nou înființată și care, având sprijinul centrului, s'a organizat excelent și a dat în primul an de funcționare rezultate îmbucurătoare.

D-l prof. Popovici a expus asistenței toată munca ce s'a

(Continuarea în pag. 2-a)

Regele Carol I, prin județul Neamț, la 1866

În arhiva muzeului regional întemelat de către M. Stamatin — regretatul fost director și profesor al liceului „Pelru-Rareș” din Piatra-Neamț, se află un mic dosar cu actele oficiale ale vizitei Domnitorului Carol I la Piatra, în ziua de 14 August 1866. Cuprinsul acestui dosar a fost publicat și comentat de către profesorul Al. Grigorevici, în anuarul numitului liceu de pe anul 1934/35.

Un program cu 24 puncte

Energicul prefect al județului Neamț, din acea vreme — colonelul boier G. Rosetti Roznovanu, a luat cele mai urgente măsuri pentru ca primirea Domnitorului să fie cât mai impresionantă. Subprefecții au fost obligați să facă rapoarte amănunțite asupra stării plășilor respective, din toate punctele de vedere. S'au luat măsuri pentru repararea șoselelor, s'au construit poduri și arcuri de triumf, s'au luminat și s'au împodobit orașele cu drapele, brad și flori și s'a stabilit, pentru primirea la Piatra — capitala județului — un program de 24 puncte, care s'a urmat în întregime.

La Piatra-Neamț în 1866

Domnitorul Carol a sosit în Piatra — venind dela Roman — în amiaza zilei de 14 August. În tot lungul drumului a fost primit cu aclamații de către populația satelor, iar la bariera orașului L-au întâmpinat au-

toritățile și garda militară, în frunte cu prefectul.

21 bubuituri de sacalușe, clopotele tuturor bisericilor din oraș și nenumărate cete de buclumași au vestit populației sosirea Domnitorului, care s'a îndreptat dela barieră spre catedrala Sf. Ion — catedrala Volevodului Ștefan cel Mare. Pe turnul de alături fălăla un uriaș steag, iar biserica era împodobită cu covoare și luminată cu nenumărate policandre încercate de lumânări.

Un sobor de proști în frunte cu protopopul, l-au eșit înainte, cu Evanghelia în mână, întâmpinându-l cu cuvintele „Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului”. După slujba, Domnitorul a trecut în revistă populația școlară a celor două școli de băieți și fete, în frunte cu institutorii lor, care l-au adresat următoarele cuvinte: „Măria Ta, fericea ce ai făcut cetățenilor orașului Piatra și sărbătoarea ce li-o dai cu prezența Voastră, vor fi eterne în inimile acestor junimi. Să trăiești; Măria Ta!”

La mănăstirile Varatic, Agapia și Neamț

Domnitorul Carol a stat puțin în Piatra, căci un program supra încărcat aștepta să fie executat. Astfel, după prezintarea autorităților, s'a îndreptat spre mănăstirea Varatic, unde a fost primit de un sobor de 200 mace, în frunte cu stareța Negri-

sora ministrului C. Negri. Dr. Cremnitz, descrie această primire cu toată amploarea, într'o lucrare a sa. Domnula petrecut noaptea în Varatic, luând parte la slujba de noapte și a doua zi la slujba „Adormirii Maicei Domnului” — hramul mănăstirii.

De aici a plecat la Agapia — unde deasemenea a fost bine primit, însă o primire mai severă, mai puțin lămească — după care Carol Davila în corespondența sa, publicată de curând.

În grabă, cortegiul princiar s'a îndreptat spre mănăstirea Neamțului, unde Domnitorul era așteptat de o mie de călugari, în frunte cu episcopul Hușilor.

La Tg. Neamț o cerere curioasă

A doua zi, plecând dela mănăstirea Neamț, Domnul s'a abătut pe la Cetatea Neamțului și apoi a intrat în oraș, unde populația și autoritățile îl așteptau cu nerăbdare. Dintr'un grup de cetățeni o cerere a fost înmănată Domnului. O cerere prin care țargoveștii — în baza unui drept istoric — cereau mutarea capitalei județului dela Piatra la Tg. Neamțului.

Colonelul Roznovanu a rezistat însă cu toată energia acestei tentative de uzurpare a unui drept firesc, pe care și-l câștigase Piatra.

Dela Tg. Neamț, Domnitorul Carol s'a îndreptat spre Fălcieni.

Constantin Turcu

O veche așezare românească:

Satul Popești

de Grigore Vlad — institutor

Se știe că o parte din locuitorii satelor de pe cursul superior al Bistriței din jud. Neamț, sunt urmașii vechilor descălecați, iar altă parte, au venit pe aceste locuri înălțite și retrase, mult mai târziu, căci au fost nevoiți să fugă de urgia ungarilor, care purtau ură de moarte românilor, dar mai ales celor ce opuneau rezistență poruncilor magnaților, nefăcându-le, cu umilnă de rob, toate gusturile.

Ca urmare a acestor asupriri, românii s'au ridicat în nenumărate rânduri, spre a scutura

jugul asupritorilor, dar de cele mai multe ori, au plătit cu capul, dreptele lor cereri. Cruzimea cu care au fost ucși eroii naționali Horia și Cloșca, n'a fost ultima dovadă a răutății ungarilor, căci nedreptățile împotriva neamului românesc, n'au mai conținut. Pe acea vreme, o ceta de 10 tineri români, din Ardealul robit, dela Ișvoarele Someșului, persecutați de unguri, s'au hotărât să lase casele părinților, pământurile și pe cel mai scump al lor și să vină peste munți în locuri păduroase, necercetate de nimeni, spre

frații lor din vechea Moldovă, să găslască liniște și pacea aici, căci au zădărniciu de alți frați de-al lor, ce veniseră mai demult, că aici, la Ișvoarele Bistriței, ar afla liniște și mângăiere. Conducătorul celor 10 tineri, se numea Daniil. Au plecat români și au mers zile și nopți prin locuri necunoscute și fără drumuri, cu speranța că vor găsi sate ori țarguri, de unde să-și procure hrana, care lipsea. După ce au rătăcit 7-8 zile și nopți, prin păduri oarbe, au făcut stat ca în noaptea următoare, de au vor ajunge la sat, să taie și să mănânce pe unul din ei, pe acel ce-l îndemnasese la drum, pe Daniil, numai ca ceilalți să-și salveze viața. Dar minune! Când era să-și pună planul în aplicare, aceasta fiind cam după miezul

nopții, deodată s'aude un cântec de cocoi, ce le-a dat speranța că satul e aproape.

Toți s'au bucurat, când în mijlocul codrilor, au găsit satul Păltiniș, așezat pe culmea munților Dornei. Tânărul conducător Daniil, avea un frate, care, după spusele bătrânilor, fiind un bărbat frumos și foarte deștept, a căpătat simpatia împăratului Austriei și a ajuns general în oastea împăratului. Daniil și tovarășii săi, au rămas în Păltiniș. Aici el s'a căsătorit luând soția din acel sat. Pe la anul 1800, tânărul Daniil, se coboară din Păltiniș spre Neagra Broștenilor și de aici pe Valea Bistriței, până la Farcăș, găsindu-și loc plăcut ochilor, pe partea stângă a Bistriței, pe un podiș luminat ziua întreagă de soare.

(Continuarea în pag. 2-a)

Completări necesare

de C. Stan Inspector ș.l. școlar

În câteva numere consecutive din acest ziar, asistăm la o penibilă polemică pe seama lui Gh. Nicolau, fost revizor școlar de Neamț, care, fiind mort, de sigur nu poate răspunde. Nu judec oportunitatea și, mai ales, eleganța intervenției d-lui Ungureanu, prin care își asumă merite pe care i le-ar fi sustras prietenul meu Leon Mrejeru, pentru a încununa cu ele un dispărut, și nici nu vom discuta, întru cât aceste merite aparțin altora de cât lui Nicolau. Cel care am văzut la lucru vechea falangă a învățătorilor meritoși dela Neamț, li-am hotărât un loc de cinste în inimile noastre.

A judeca însă un om prin subiectivismul unui candidat la o glorie pe care nimeni nu l-a contestat-o, nu pentru că nu avea ce contesta ci pentru că nu l-a venit încă vremea să se vorbească despre ea, mi se pare o mare nedreptate.

Aici vreau da câteva documente ale vremii. Nu afirmări, ci fapte.

Gheorghe Nicolau a trăit într'o vreme de mari prefaceri. O lume veche se prăbușea, altă lume îi lua locul. Epoca lui Haret nu trebuie considerată ca o opera unui partid: meritul partidului din care făcea parte Haret este numai acela că acest partid l-a putut suporta, întreaga activitate a lui fiind numai a lui. Meritul lui Haret a fost acela că a știut stimula și canaliza energiile pe care le-a descoperit în învățători, spre un scop bine hotărât: acel al ridicării satelor.

Pentru a-și ajunge scopul, avea nevoie însă de oameni devotați pe care și-l recruta ori de unde îi găsea. Între acești devotați al activității lui Haret a fost și Gheorghe Nicolau, care avea mari calități: o îndărătnicie fără pereche pentru ducerea la bun sfârșit a lucrului început, o credință oarbă în rodnicia activității lui Haret. În afară de aceste mari însușiri, mai avea încă una: era un perfect organizator care și azi ar face figură frumoasă.

Pentru izbândă marile lupte ce-o dădea, a grupat în jurul o serie de elemente valoroase dintre învățători, buni soldați, căpitan rămânând Nicolau. Me-

(Continuare în pag. 2-a)

O veche așezare românească:

Satul Popești

(Continuare din pag. 1-a)

Această așezare gospodărească s'a numit mai târziu, **satul Popești**.

După câțva timp, Danil, care era un bua cărturar, a fost hirotonisit preot, a zidit biserica, a păstorit satul cu cinste și dreptate, până la 1848, când a fost răpus de holeră, plâns de tot poporul, fiind în etate de 72 ani. Urmasii preotului Danil, s'au numit **Danielești**, o familie foarte numeroasă. A urmat la preoție în satul Popești, preotul Iacob fiul preotului Danil. El a fost hirotonit de nemuritorul mitropolit Veniamin Costache. A avut surori și frați, din care se găsesc urmași ca: d-nii profesori universitari Nițulescu din Iași, d-l avocat Vasile Șoșrec din Piatra-N., precum și decedatul învățător Teodor Danilescu din Farcașa, care a luptat pentru școală peste 30 ani.

La anul 1875, preotul Iacob fiind bătrân și-lăsat urmaș pe preotul Gavrilăș, cu diplomă de la seminarul din Huși, care a fost hirotonit de arhiepiscopul de scaun al mitropoliei Moldovei **Vladimir Soropan**, locuitor al mitropolitului Calinic Miclescu. La hirotonie, preotul Gavrilăș, care era numai de 19 ani, a rugat pe bunul Dumnezeu să-l facă parte de **darul tămbăduirii**, iar Atotputernicul l-a ascultat ruga, căci prin slujbele ce le face, toți creștinii, se folosesc. Bolnavii dobândesc tămbăduire, neajăsurile mângăiere, iar cei căzuți în greșeli, sunt îndreptați la căile credinței și ale moralei. Cuvântul Sf. Sale e puternic ca o lege. Lumea de credincioși, bătrâni și tineri, îl respectă ca pe-un adevărat părinte. În timpul cât a păstorit satul Popești, a făcut multe îmbunătățiri bisericești, mărind-o și înzestrând-o cu veșminte, vase pentru slujbă

și cărți bisericești. Pomenim cu multă evlavie pe decedatul protosloghel **Victor Constantinescu**, dela Sf. Mitropolie din Iași, fiul gospodarului Constantin A. Nechitel din acest sat, care pe lângă alte fapte caritabile și de ajutorare la carte a fiilor de țăran studioși, a înzestă biserica cu: o cristelniță de aramă ce poartă numele donatorului, o cruce de argint pe Sfânta Masă, „Sf. Chivot” de argint, o cadelniță tot de argint, în valoare de 15 galbeni aur, aghezmă și alte cărți pentru slujbă. La 1919, pr. Gavrilăș a lăsat urmaș la parohie pe preotul Vasile, care a lucrat cu dragoste pentru biserică, școală și sat.

Acum satul are și un nou loc al de școală, făcut cu multă străduință, din partea unui comitet de săteni, în frunte cu învățătorii Ioan și Elisabeta Luca, care lucrează cu mult drag pentru luminarea generațiilor de școlari și săteni, căutând prin toate mijloacele a ridica satul, fapt care poate fi constatat de oricine.

Această așezare de gospodari, n'a avut norocul până acum să aibă povățuitori decât pe susnumiții preoți și câțiva cărturari băștinași, plecați la școală, prin indemnul lor, dintre care nu pot trece cu vederea, de a nu pomeni pe învățătorul erou **Hurjui Pantelimon**, un element desăvârșit și la școală, dar și la datoria de ostaș, până a căzut pe câmpul de onoare. Ne mângăiem, că în biserică din Popești, veclă cu casa lui părintească, se pomenește cu multă evlavie numele la fiecare slujbă și în vecl vor fi pomeniți toți eroii neamului, împreună cu citorii și binefăcătorii.

Grigore Vlad
Institutor

depus pentru înțelegerea acestei instituții românești — singura din orașul nostru, unde sunt numai tipografii străine.

Congresiiții au luat apoi parte la parada de 10 Mai, iar la ora 1 au luat masa în comun la un restaurant.

D-l Mircea Pienescu — profesor, atât de bine cunoscut din județele articole economice din coloanele ziarului *Curentul*, a ridicat primul pahar de vin în sănătatea M. Sale Regelui, care prin luminata sa minte a dat țării o așezare și a dat direcție nouă în toate domeniile de activitate. Asistența aclamă pe M. Sa Regele.

D-l prof. Popovici dă citire telegramelor către d-l subsecretar Jinga, ministrul Economiei Naționale și către d-l Râmnicănu — director general, precum și către d-l prof. Traian Ionașcu — rezidentul regal al ținutului Prut. Apoi expune programul de după masă.

La cuvântul d-l **Leon Mrejeru**, un vechi și încercat cooperant, care arată personalitatea d-lui **Mircea Pienescu**, originar de pe Valea Bistriței — fiu de învățător, apoi arată ce fericit se îmbină evenimentele zilei de azi: parada de 10 Mai, congresul cooperantilor și sosirea trupei „Muncă și Voie bună”.

A mai luat cuvântul d. prof. **Victor Andrei** — directorul căminului cultural orădenesc central, care a arătat cât de fericit se îmbină programul căminelor culturale cu munca cooperantilor, prin secția „Muncă”. D-sa a arătat că se simte nevoie de cooperatie și la orașe, nu numai la sate, unde aceasta este o acțiune mai veche.

În încheiere ia cuvântul d-l profesor **Mircea Pienescu**, mulțumind pentru frumoasa primire

ce i s'a făcut, exprimându-și deplina satisfacție pentru cele ce văzut și constatat la societatea cooperativă Albina din Tarcău — pe care a vizitat-o; și mulțumind și d-lui **Mrejeru** pentru frumoasele cuvinte și amintiri ce i le-a stărnit, vorbind despre vremuri de odinioară.

Congresul, în continuare s'a deschis la ora 16.

Au fost de față aceiași cooperanți, de dinineastă, precum și elevii și elevii școlilor normale din localitate, împreună cu profesorii lor.

Bucuroși a fost format din d-l profesor P. Popovici — președinte și secretar d-l C. Turcu.

D-l Mircea Pienescu și-a dezvoltat subiectul Ideea și fapta cooperatistă, arătând condițiile prielnice ale cooperatiei de azi, când omul, familia, societatea tind să se transforme dela forma de organizare individualistă, către cea națională ca formă de trăire, către nația organizată cooperatistă și pe baza de bresle.

Folosindu-se de cifre, d. Pienescu arată cum se verifică realitatea cooperatistă în țara noastră: avem 8.000 cooperative, cu un capital de șapte miliarde jumătate lei, și un milion jumătate membri capi de familie, ceea ce revine cam 7 milioane locuitori.

În jud. Neamț, situația e următoarea: 130 cooperative, cu 150 milioane capital și 17 mil membri capi de familie.

D-l prof. Pienescu aduce lucruri foarte interesante în discuție cu privire la județul Neamț, arătând că ținutul nostru este un precursor în cooperatie, întrucât încă de pe la 1865 obștea din Vânătorii Neamțului arenda pe 5 ani o moșie a statului: d-sa arată apoi ce progres a realizat cooperatia în jud. Neamț — progres care culminează cu înființarea cooperatistă **Albina** dela Tarcău.

În concluzie d. prof. Pienescu recomandă întăririle la cooperativă, cu toată încrederea pe care ne-o înfășură experiența trecutului. Învățătorimea s'ar putea regăsi pe sine, în această reînviere a activității sociale.

D-l prof. Virgil Dobrescu, în numele căminelor culturale, areta înrudirea activității acestor instituții cu cooperatismul, documentând și filozofic această legătură. D-sa îndeamnă totul la o educație și apoi la trecerea la înființarea cooperatiste. În acest gând au fost aduși la congres elevii și elevele școlilor normale.

Părintele V. Constantinescu aduce în discuție câteva chestiuni foarte interesante, printre care și aceea a concesionării alcoolului pe seama Federației, ca aceasta să-l distribuie la sat: prin cooperative. Adușarea hotărâșe să se formuleze o moțiune în acest sens, către direcția monopolului București. Sf. Sa mai face apoi unele propuneri în legătură cu creditele acordate de B. N. R. și cere ușurarea formalităților de birocratie.

Mal vorbește, apoi săteanul **Gh. Jucu**, care arată inferioritatea de tratament a muncitorului agricol față de ceilalți muncitori.

D-l prof. Victor Taranu, cere ca absolvenții școlilor comerciale, industriale și tehnice să fie îndrumați și ajutați a deveni cooperanți și conducători de cooperative lor nu simpli funcționari de birou.

Mal iau apoi cuvântul d-ni I. Fuloagă și D. Mares, relevând unele neajunsuri și pledând ce se pun înjgheburilor cooperatiste dela sate.

D-l P. Popovici, la închiderea discuțiilor, aduce o sumă de precizări în legătură cu discuțiile urmate și arată că e necesară o cultură, o educație cooperatistă, înaltea pornind întreprinderilor. D-sa face apoi o distincție între Ideea cooperatistă, care e generală și între fapta cooperatistă care diferă dela popor la popor și chiar la același popor, după aspectul pe care îl prezintă bogățiile unei țări.

D-l Popovici arată apoi că intervenția făcută spre a obține monopolul spiritului în județul nostru, pe seama Federației, d-r fără suc es.

COMPLETARI NECESARE

(Continuare din pag. 1-a)

ritul soldaților e însă ascultarea, supunerea și executarea promptă a mișcărilor impuse de comandant; iar al comandantului e acel al armonizării mișcărilor impuse, spre un scop bine hotărât. În acest cadru, d-l Ungureanu și el noi ceilalți am fost soldați. Unii dintre noi am dat dovezi de atâta disciplină, în cât la vremea noastră am știut s'o impunem și altora. Idela aceasta ar putea fi dezvoltată în cadrul unui articol de revistă, nu în unul de gazetă.

Să mă întorc acum la documentele de de care vorbeam.

Iată de pildă, așa cum le descopăr în mapa mea de scrisori vechi, câteva crâmpete de scrisori:

1) **I. Ursu**, fost profesor la liceul Petru-Rares, mai pe urmă profesor universitar, scrie între altele:

„L-am cunoscut pe Gh. Nicolau într-o vreme când era un mare entuziasm printre învățători; și profesorii de liceu mai tineri, și un viu dor de a îndruma școala noastră și tineretului pe calea care avea să realizeze aspirațiile cele mari ale neamului. Un singur om a pus în mișcare toate valurile din marea noastră școlară, tot entuziasmul de care e capabil un corp didactic al unei țări tinere, care avea de luptat pentru întregirea neamului: **Spiru Haret**... ochiul așezat al acestuia a descoperit, la prima vedere, inima și entuziasmul lui Gh. Nicolau, care era pe atunci (pe la 1900) în puterea vârstei... L-am văzut la lucru în această epocă de entuziasm, atât în școală cât și în afara de școală... În zelul său pentru ridicarea săteanului și progresul școlii el a lăsat, adesea fără voie, în interesele politicienilor, care nu înțelegeau spiritul de jertfă al dascălilor...”

Țara noastră ar fi fost fericită să poată avea mulți apostoli cum a fost pe vremuri Gh. Nicolau.

2) **V. A. Triifu**, fost director al liceului „Petru-Rares” scrie: „Curat 12 ani se împlinesc de când am avut plăcerea să cunosc pe institutorul vrednic, muncitor care e Gh. Nicolau.”

„Nu pot să nu amintesc că înființarea unui internat al fiilor de învățători și săteni din județul Neamț, pe lângă liceul din Piatra-N. se datorește în primul rând inițiativei, luate cu multă trageră de inimă, muncitorului fără preget Gh. Nicolau.”

3) Dintre scrisori a venerabilului profesor C. Melssner dela Iași:

„Muncind fără răgaz, a și făcut mult, ori unde a fost chemat; pe unde a trecut au rămas urmele spornice sale activități.”

Inițial nu l-a lipsit; de multă inimă a dat dovezi. Ca om al ordinii a cerut cu severitate ca toți cei de sub a lui supraveghere să-și îndeplinească cu simțențe datoritiile...”

„Mulți ar fi preferat o mai puțină severitate, o mai puțină muncă pe tărâmul școlar, o disciplină mai puțin riguroasă, o aplicare mai puțin strictă a legilor... De aici intră, defăimări, prigoniri... Pentru aceștia era un coleg, sau superior sau incomod...”

4) Dintre scrisori a fostului inspector general al Băncilor populare și unul din cei mai de seamă promotori **Ionescu Pașcani**:

„Ira în vara anului 1904.

Căldură înăbușitoare și seceta de se ucea pământul starog. De trei zile mai chinam să desleg tălcu cifrelor din registrele unei bănci populare. Că așa era doar începutul iurii zorilor cooperatiei noastre... Făuritorii și conducătorii mișcării învățătorescilor, mă-

nați de dorul neînfrânt de a ridica țărâtimea noastră oblidă, apucase cu înfrigurare pe cărările neumblate ale sfintei întovășiri...”

Ca de obicei, lucram în localul școlii dăruit satului de familia filosofului Conta...”

Toceam isprăvisem aranjarea scriptelor și îndeam calea de urmat în viitor, când un vântel mlăduce vestea că sunt chemat la telefon... Era revizorul școlar Gh. Nicolau care mă invita pe sară la el acasă...”

Din scris și din însemnata lui activitate de dascăl, și în urmă de revizor școlar, îl cunoșteam de mult și aveam o adevărată admirație pentru puterea lui de muncă, închinată binelui public...”

Te-am chemat, mi-ai spus el, să facem un plan de luptă... Părăsirea țărâtimei și mai cu seamă exploatarea ei de către cămătar și o mare primejdie pentru viitor... Nu mi-ai de nimeni: luptătorii cad, ideile triumfă...”

Ași putea da încă și alte multe dovezi asupra activității acestui om care pentru întâia dată în județul Neamț a organizat și întărit școala, a selecționat învățătorii, și a dezvoltat cea frumoasă activitate școlară și extrașcolară, care, fie-ni fertat dacă greșesc, n'a mai dat cu nimeni pas înainte.

Cine poate nega că Gh. Nicolau n'a avut soldați buni? Printre ei se numără și d-l Ungureanu. Dar atât. Altfel ar trebui să intervenim rolurile: Soldatul Ungureanu comandant și realizator al unei mari mișcări de reconfortare a învățământului și a unei vaste activități extrașcolare în județul Neamț, iar Nicolau călăuză și alături de pomeni. Aceasta nu se poate!

C. SYAN

Inspector general școlar
Buc. 2 Mai 1935

10 Mai la Piatra-Neamț

Încă din ajun, orașul a luat un aspect de sărbătoare, în vederea comemorării zilei de 10 Mai. Instituțiile publice și magazioane au fost ornate cu drapelul național, iar în piața publică s'au construit 3 tribune încăpătoare. Măsurile de ordine s'au luat din timp, pentru ca publicul să poată asista din plin la această serbare și, totodată să nu împiedice executarea programului.

Bucuriile de tun au vestit din zori deschiderea serbării. Școlile au serbat evenimentul în jurul pavilionelor străjeresci iar la ora 11 autoritățile și întreaga populație au luat parte la Te Deumul dela biserica Sf. Ioan — catedrala orașului restaurată de curând.

După slujba sfântă, d. col. E. Hoclung — prefectul județului, însoțit de către d. col. Costinescu — e-dul garnizoanei, d. col. Kiriac — primarul orașului d. col. Nistor, e-dl al regimentului, d. maior Șolmaru e-dl al pleșii etc. au trecut în revistă trupele și delegațiile de premii-tari și străjeri, din curtea bisericii. D. col. Costinescu a ținut o scurtă cuvântare către oștile arătând însemnătatea zilei.

A urmat apoi defilarea armatei, a școlilor, a prenilitarilor, a invalizilor, a cercetătorilor, a veteranilor, și a unui grup din garda națională, în uniformă.

După terminarea defilației, care a făcut o bună impresie publicului, a urmat o recepție la prefectură, unde au fost invitați

toți șefii autorităților din oraș.

Au prezintat felicitările, d-lui prefect Hoclung d-nii: col. Nistor în numele armatei, col. Kiriac — primar, în numele populației orașului, prim președinte Strat în numele magistraturii, general Eistatlade în numele I. O. V., căpitan Gheorghiu în numele garzii naționale, pr. Nourescu — prototereu, în numele clerului, prof. Pascu în numele străjerilor, Al. Gheorghiu în numele căminului cultural, av. V. C. Șoșrec în numele baroului, d-na E. Popovici în numele Crucii Roșii și străjerilor, V. Iăscescu în numele Camerii de comerț, prof. Rotundu în numele școlilor, L. Mrejeru în numele căminului județean, prof. Popovici în numele asociației profesorilor, D. Alexandrescu în numele Casei Asigurarilor Sociale, capt. Ungureanu în numele decoratiilor, d. Manolă în numele poliției, Drimer în numele comunității israelite, prof. C. Turcu în numele presei etc.

D. prefect colonel Hoclung a rostit o scurtă și impresionantă cuvântare, arătând rostul zilei și opera mare de regenerare a țării, întreprinsă de M. Sa Regele și guvernul său, a adresat urări de viață lungă M. Sale Regelui și a citit telegramele care s'au expediat.

Seara a fost retrăgare cu torțe.

Citiți și răspândiți
„Avântul”

Regele și Carlea

Când Regele nostru s'a născut, în Castelul Peleş, de la Iași, Unchiul Său, Regele Carol I al României, a dat uraloarea proclamație:

"Un prinț născut pe pământul României, crescut în mijlocul națiunii, peste care într-o zi va i chemat să domnească, este egătura cea mai puternică între Dinastia Mea și această scumpă țară... Pe prințul nou născut îl născuț pe poporul meu iubit".

Prințul nou născut a fost crescut într-adevăr, în mediul românesc. A primit o instrucție și o educație românească și prima dată ce i s'a pus în mână, a fost o carte românească.

El a putut astfel să adreseze, din inimă, atunci când a devenit a rândul lui Reg, aceste cuvinte poporului Său.

"Eu am crescut în mijlocul vostru, hrana mea sufletească a fost hrana sufletului vostru, durerile voastre au fost durerile Mele, idealurile Mele au fost idealurile Neamului Meu".

Prințul Carol învățase carte cu profesori români și se identificase perfect cu sufletul românesc.

Când a terminat liceul a fost examinat de o comisie prezidată

de profesorul C. Lițica. Prințul a mulțumit profesorilor Săi, iar Regele Carol I a spus despre cartea românească, învățată de Prinț:

"Am toată încrederea că ea va da mai târziu roadele dorite pe care nu le voi vedea, dar știu că ele vor fi spre binele țării".

Profesorul N. Iorga a învățat pe Regele nostru istoria țării și a lumii.

Iar Prințul Carol când deveni Suveranul nostru și Voevodul Culiurii Românești, a ctorit mari așezăminte de cultură și ne-a învățat să fim mândri de vechea civilizație românească.

M. S. Regele spuse scriitorilor: "De atâția ani de zile urmăresc scrierile și scrierile. Cunoșc nevoile scriitorilor, cunosc durerile lor, cunosc, mai presus de toate — și aceasta îmi dă tot indemnul și curajul — idealurile și gândurile lor.

"În literatură, ca în orice activitate, forță suflet, fără credință, fără îndemn, nu se poate face nimic".

Aceasta este gândul luminos, despre cartea românească, gândul Regelui nostru.

LOCALA

Săptămâna în care se sîtuiază ziua de 10 Mai, era firesc să poarte pecetea acestei zile și a serbărilor ce s'au desfășurat.

Amintirea celor trei mari evenimente, — crearea Dinastiei, proclamarea Independenței și înălțarea la Regat, — a fost sărbătorită la noi cu toată strălucirea cuvenită. Impresionantă ziua prin tresărire unanmă a cetățenilor țărâșului nostru, care într-o zi cu soare, au ținut să ia parte la desfășurarea frumoasei părăzi din mijlocul orașului. Iată grupul voluntarilor de război, decorații cu Bărbăție și Credință, trecând în pas cadențat prin fața tribunelor pline; iată grupe sprintene de străjeri, în mici detașamente, călcând viole și vesel, în halna lor albă; iată apoi impunătoarele coloane de armată, fără greș echilibrată, fără greș orânduită, făcând să ducă pământul sub energia care clocotește launtric, în ofițeri și trupă. Defilarea e un sbor și un avânt, încât, în vremele de azi toată această manifestație de forță românească, vine să întărească mai mult credința în puterea neamului nostru.

Amintirea celor trei mari evenimente, — crearea Dinastiei, proclamarea Independenței și înălțarea la Regat, — a fost sărbătorită la noi cu toată strălucirea cuvenită. Impresionantă ziua prin tresărire unanmă a cetățenilor țărâșului nostru, care într-o zi cu soare, au ținut să ia parte la desfășurarea frumoasei părăzi din mijlocul orașului. Iată grupul voluntarilor de război, decorații cu Bărbăție și Credință, trecând în pas cadențat prin fața tribunelor pline; iată grupe sprintene de străjeri, în mici detașamente, călcând viole și vesel, în halna lor albă; iată apoi impunătoarele coloane de armată, fără greș echilibrată, fără greș orânduită, făcând să ducă pământul sub energia care clocotește launtric, în ofițeri și trupă. Defilarea e un sbor și un avânt, încât, în vremele de azi toată această manifestație de forță românească, vine să întărească mai mult credința în puterea neamului nostru.

Amintirea celor trei mari evenimente, — crearea Dinastiei, proclamarea Independenței și înălțarea la Regat, — a fost sărbătorită la noi cu toată strălucirea cuvenită. Impresionantă ziua prin tresărire unanmă a cetățenilor țărâșului nostru, care într-o zi cu soare, au ținut să ia parte la desfășurarea frumoasei părăzi din mijlocul orașului. Iată grupul voluntarilor de război, decorații cu Bărbăție și Credință, trecând în pas cadențat prin fața tribunelor pline; iată grupe sprintene de străjeri, în mici detașamente, călcând viole și vesel, în halna lor albă; iată apoi impunătoarele coloane de armată, fără greș echilibrată, fără greș orânduită, făcând să ducă pământul sub energia care clocotește launtric, în ofițeri și trupă. Defilarea e un sbor și un avânt, încât, în vremele de azi toată această manifestație de forță românească, vine să întărească mai mult credința în puterea neamului nostru.

Amintirea celor trei mari evenimente, — crearea Dinastiei, proclamarea Independenței și înălțarea la Regat, — a fost sărbătorită la noi cu toată strălucirea cuvenită. Impresionantă ziua prin tresărire unanmă a cetățenilor țărâșului nostru, care într-o zi cu soare, au ținut să ia parte la desfășurarea frumoasei părăzi din mijlocul orașului. Iată grupul voluntarilor de război, decorații cu Bărbăție și Credință, trecând în pas cadențat prin fața tribunelor pline; iată grupe sprintene de străjeri, în mici detașamente, călcând viole și vesel, în halna lor albă; iată apoi impunătoarele coloane de armată, fără greș echilibrată, fără greș orânduită, făcând să ducă pământul sub energia care clocotește launtric, în ofițeri și trupă. Defilarea e un sbor și un avânt, încât, în vremele de azi toată această manifestație de forță românească, vine să întărească mai mult credința în puterea neamului nostru.

Amintirea celor trei mari evenimente, — crearea Dinastiei, proclamarea Independenței și înălțarea la Regat, — a fost sărbătorită la noi cu toată strălucirea cuvenită. Impresionantă ziua prin tresărire unanmă a cetățenilor țărâșului nostru, care într-o zi cu soare, au ținut să ia parte la desfășurarea frumoasei părăzi din mijlocul orașului. Iată grupul voluntarilor de război, decorații cu Bărbăție și Credință, trecând în pas cadențat prin fața tribunelor pline; iată grupe sprintene de străjeri, în mici detașamente, călcând viole și vesel, în halna lor albă; iată apoi impunătoarele coloane de armată, fără greș echilibrată, fără greș orânduită, făcând să ducă pământul sub energia care clocotește launtric, în ofițeri și trupă. Defilarea e un sbor și un avânt, încât, în vremele de azi toată această manifestație de forță românească, vine să întărească mai mult credința în puterea neamului nostru.

INTERNA

Această atmosferă de sărbătoare a domnit în toată țara.

S'au ținut pentru o clipă grile pe care norii de peste toare le semănau pretutindeni.

Comemorarea Intrării Primului domnitor al slăvitel noastre dinastii, Carol I, s'a făcut începându-se cu festivitățile dela Turnu Severin, unde s'a desvelit de către M. S. Regele Carol II platra comemorativă a evenimentului dela 8 Mai 1866.

Iar sărbătorirea zilei de 10 Mai din capitala țării a fost încă un prilej pentru ca lumea să ia cunoștință de felul cum se poate prezenta astăzi armata noastră.

Dar încă s'a putut vedea și solidaritatea unanmă a națiunii în jurul marelui nostru Rege, simbolizată prin prezența, fără excepție, a tuturor demnitarilor mari ai țării. Iată consilierii regali, în mijlocul cărora domnă, impunătoare, înfățișarea d-lui prof. N. Iorga, îmbrăcat în uniforma Frontului renașterii naționale; iată membrii guvernului și pe însuși primul ministru, întăvărșind, călare, pe Rege la trecerea în revistă; iată apoi toți funcționarii superioari ai ministerelor defilând prin fața Suveranului. Totul într-o ordine, armonie și bună vole care reconfortează.

EXTERNA

Săptămână de înșe. Parcă ar fi ceva în văzduh. Atenția lumii s'a îndreptat, dar numai o clipă, asupra vizitel pe care Prințul-regent Paul al Iugo-Slaviei a făcut-o la Roma. Gândul tuturor este preocupat de grija atitudinii ce vor lua țările din Apus și Rusia, față de un eventual agresor. E vorba să se încheie un pact anglo-franco-rus, dar din gazetele străine și comunicatele date de agențiile de presă de peste hotare, se vede că Rusia sovietică se lasă cam greu convinsă și ar pune asemenea condiții care ar împiedeca încheierea unui asemenea proiect. Semnificativă este și știrea care arată că Japonia, — a cărei sentimente de amicitie pentru Germania sunt cunoscute, — ar fi foarte îngrijorată de eventualitatea unei apropieri între Germania și Rusia. Aceasta ar confirma bănuțala pe care o arătam tot aici că în adevăr este ceva clădat ce se petrece în raporturile germano-ruse.

Iată un cuvânt mai mult pentru care trebuie să fim cu ochii în patru și mereu atenți la hotare.

Cronix

Pe calea sfintelor tradiții

Se împlinesc 73 de ani dela intrarea Domnitorului Carol în Capitala Țării. O stampă veche ne înfățișază caleașca domnească trasă de șase cai năvălași, mânăți de un surugiu la stăruale naționale, care aducea un Prinț pe tărâș și sever, în ochii cărui se citea o voință de fier.

Voința aceasta a pus temelie Statului Român și ale Dinastiei. Poporul Capitalei a eșt la Șosea, înalțea Principelui cu muzici și fiori. Pe la ora două un așert după amiază a sosit căsura domnească, iar entuziasmul norodului a izbucnit în urale ce nu se mai sfârșeau.

Dela început, instinctul național al Românilor a recunoscut în noul Domnitor, pe alesul destinului. Carol I rosti cuvinte simple, dar care amușera în inimă, rosti cuvintele cari trebuiau:

"Mi-am părăsit, fără a sta la îndolală și țara și familia, spre a răspunde la chemarea acestui popor, care mi-a încredințat destinele să'e. Punând piciorul pe acest pământ sacru am și devenit român... Cetățean azi, mâine, de va fi nevoie, soldat".

În adevăr după 11 ani de domnie și muncă încredințată pentru organizarea țării și înălțarea ei, la 9 Mai 1877, Carol I declară România independentă și trece Dunărea la fruntea oștilor sale.

Iar după 4 ani, la 1881, România se declară Regat. Regele Carol I rostește atunci de as-

menit istorice cuvinte:

"Dragostea acestui nobil popor, căruia i-am dat inima și sufletul Meu este mai scumpă și mai prețioasă decât toate măririle care înconjoară Coroana".

Cea mai desăvârșită operă a regelui Carol I, în astfel realizarea acestei legături de neșdruncnat, dragoste între popor și Coroană; în adevăr tradiția regalității noastre face ca poporul să vadă în Suveran simbolul aspirațiilor și idealului național, cu care Regii noștri s'au identificat cu desăvârșire, fie atunci când ni s'a înțregit Neamul, fie acum când M. S. Regele Carol II lea, pe calea acestor tradiții sfinte, consolidă țara liberată și unificată de înălțagii S. I.

EPIGRAMA

Unul prieten care privi într-o săbă, a declarat că cea mai mare satisfacție a lui e cea... vizuală.

Că e lipsit de orice viciu, El o declară ritual. Argumentând că totdeauna Se satisface... vizual.

Unul prieten care auzind "foc" a zbughit-o de la masă

Arde'n țarg pare că-l vede, Și pornește — alarăntine, Iar constată cu mirare Că el este cel... aprins.

Lui V. D. pe care, la un pahar cu vin, cliu il ruga insistent să facă o epigramă.

De geaba-i ceri ca să-ți lucreze O p gramă; E'n zădar. De trei zile omul soarbe "Anticoncepțional"

C. E. D.

Pentru încheierea unei discuții

Domnule Director,

Cu o adevărată durere sufletească am citit în câteva numere consecutive din Avântul, așa zisele "Complectări necesare" ale D-lui T. V. Ungureanu. Ca unul care am trăit vremurile de acum 35 de ani, am cunoscut bine oamenii și faptele de atunci, fără a intra în polemică cu nimeni, țin să protestez împotriva afirmațiilor D-lui Ungureanu și să vă rog să nu mai publicați nimic din ceea ce D-sa va mai avea de spus în această chestiune, pentru că o gazetă nu trebuie să fie mijloc de răzbunări a cine știe căror vechi ranchiuni personale — mai ales, că D-l Ungureanu n'a fost pus în cauză de nimeni, pentru a putea invoca dreptul de apărare.

Tot ce se spune acolo sunt răutăți și inexactități și este cu atât mai dureros, cu cât aceasta se face pe socoteala unui mort de mare merit, care nu poate răspunde.

Pentru știința Dv., este suficient să vă spun, că Gheorghe Nicolau a fost ales și pus la conducerea învățământului primar din jud. nostru de Spiru Haret, el însuși om de mare merit în treburile învățământului și a fost menținut două perioade de guvernare, împotriva tuturor răutăților, care și pe atunci întuneau multe suflete omenești.

Și trebuie să recunoaștem cu toții că Spiru Haret și la să-l aleagă colaboratorii, mai ales că pe vremea aceea, distanța între ministru și colaboratorii săi era mult mai mică decât azi.

Și mai este ceva. Când D-l Mrejeru a scris despre Gheorghe Nicolau ceea ce a nemulțumit de D-l Ungureanu, trebuie să admitem că D-sa era bine informat. D-l Mrejeru a lucrat aproape de Nicolau și în plus nu-l un om care să nu-l controleze informațiile.

Vă autoriz a face uz de această scrisoare cum veți găsi cu cale.

Vă rog să primiți toată stima mea,

C. Teodorescu

Institutor

AVIZ

Se aduce la cunoștință publicului că prin nolle tarife P. T. T. în vigoare dela 1 Aprilie 1939, s'au adus reduceri de taxe pentru toate felurile de trimiteri postale și telegrafice, și'n special pentru mesagerii.

Am pierdut buletinul dela biroul populației eliberat de poliția Piatra-Neamț pe numele Aneta I. Gabea.

Il declar așulat în mâinile oricui s'ar afla

BANCA PETRODAVA

— Societate Anonimă —

Piatra-Neamț

Capital social Lei 7.746.500

Registru Soc. Banc. Nr. 72/934.

Convocare

Adunarea generală extraordinară convocată pentru ziua de 16 Aprilie 1939, neputându-se constitui valabil, nefiind prezenți acționarii în numărul cerut de statute, D-nii acționarii ai Băncii Petrodava S. A. din Piatra-N., sunt din nou convocați în adunare generală extraordinară pentru ziua de 28 Mai 1939, orele 11 dimineața, la sediul Băncii din Piatra-N., str. Alex. cel Bun 22, spre a delibera asupra următoarelor ordine de zi:

1. Reducerea capitalului social.
2. Disolvarea societății și lichidarea ei.

Această a doua adunare generală extraordinară va decide valabil oricare va fi numărul acționarilor reprezentate, — în conformitate cu dispozițiile art. 54 din statute.

Consiliul de Administrație,

Am pierdut buletinul dela Biroul Populației. Il declar fără valoare în mâna oricui s'ar găsi.

OLGA C. CREȚULESCU

str. Sit. Matasaru 12.

Cu străjerii, la cimitir

Zi de joi caldă și senină; în regatul umorilor soarele a poponit o cliă.

Ochii său mare și clocotind a mișcare caldă parcă că însuflețită mormintelor din cimitir.

Dar sub privirea lui mirată, aceleia zac reci și nepăsătoare; și în nepăsarea eor saltă parcă o undă de ironie către astrul pe care — mai târziu, dar spațiu câtorva clipe nu interesează — îl vor raci desigur, la sânul lor; la sânul morții.

Așa, ca toți ei din jur; înfrunși cu natura eternitate; într-o lume nepăsătoare, în care cântul doinț de vânt, zadarnic își leagă stihuirea printre ramuri.

Așezat pe un bloc de piatră în inima căreia poate sunt și firăme din oasele străbunilor mei, simt că m'am înfrățit cu ea; o toboasă mi se scurge prin trup tare greu mai este să cerc

să mă ridic.

Ne chiamă atât de grăbită și lacomă veșnicia. Un zăbranic — zăbranicul morții? — ne cuprinde fața, iar cel din jur le toarcem altfel pe fuiorul gândului.

Alături de mine, o creangă familie și uscată s'a desprins moartă, de sus; și nu știu de ce, dar am tresărit. Nu aji avut niciodată impresia că într'un cimitir până și erențile cari cad, mor altfel? Căderea lor răbuneste, iar frângerea lor de pământ are ceva din ultima frământare vie a cârnii.

În firida unei cruci un cap buclat de copil, trădește în nemșcarea marmorei din care a fost plămădit după moarte.

Un altul biciuște veșnicia cu și fîchii unor versuri, în rustate în piatră lui funerară; "de asupră-mi rade veșnicia" scrie acolo; "iar eu de dansa veșnicie răd" pare să sublinieze cu

maliciozitate hărca lui împodobită și după moarte cu rânjeul ironiei.

Mai incolo, în jurul unui mormânt încă proaspăt, un cub străjeresc roiește de sărg.

În față-mi, o candelă uitată pe aripa unei cruci scorojite, fumegă o vreme; apoi clipitul des și mărunț al flăcării ce se zbate înăuntru, slăbește, încet încet; încearcă în sfârșit încă o ultimă tresărire și se stinge definitiv; ca boarea unui suflet peste care va să sufle veșnicia.

O flăcără ce se stinge: simbolul vieții noastre.

Totuși, vrednică de toată lauda sânguină micușilor străjeri cari se trudesec că continue o amintire.

Să fie încă vie "eterna moarte" O clipă de răgaz: unul, sprijinit în colții grilajului, privește în gol; un altul a rămas neclintit, cu o mână balăbăndindu-se de alungul trupului, cu piciorul proptit în lațul lopoșii.

Doar unul, micuș și vibrând ca o găză, scurmă încet cu un-

ghiul lui fragede țărâna, zmulge iarba care a năpădit răzoarele mormântului, picură pe albenii stropi de apă vie.

E atâta bucurie și coluvie în toată mișcarea lui; atâta viață îi strălucește în ochi.

Și la câțiva pași de el, sub veșnic sălaș îl privește, orb, moartea...

Moartea și pustiul: ici o cruce strâmbă, de lemn. Dincolo alta, dăltăită în marmora veșniciei. O coroană cu frunze veștede îmbrășează strâns grumazul unei cruci de piatră; din când în când, cu adieri calde vântul îi sărută florile palide; dar piatra crucii rămâne tot rece și incremenită.

Un castan, bătrân ca vremea, și-o plecat o șuviță de ram, învâluind în umbra lui fravă răzoarele unui mormânt sărac.

Privesc aceste căsuțe în miniatură — sambre cavouri — mai trainice de cât atâtea generații vii.

Nu cumva ele sunt adevărata esență a vieții?

Nu cumva "a fi viu" este un mijloc spre a ajunge la eternul scop: nemișcarea, concretizată în moarte?

Și omul, din nemișcare purcedând, în nemișcare se întoarce.

Luptăm în viață să ne distrugem moartea, spre a ne perpetua în eternitate.

Fără să ne dăm seama că "lupta" aceasta e elementul esențial care ne duce la moarte.

Abandonăm lupta; abandonăm moartea. Dar abandonând lupta, ne-am integrat în nemișcare.

Și integrăm în nemișcare, înseamnă că murim. Deci orice, oriunde, oricum: tot moarte.

Și totuși admirabilă munca aceasta de joi a micușilor străjeri, cari îngrijesc de sărg împărăția tăcerii.

Depart de în zare dealul, cu pveri de frunză crudă, cântă către soare innul vieții care renaște.

Const. Em. Dănciuloiu

10 Mai în cadrul vieții românești de azi

Poporul român a cunoscut sărbătoarea zilei de 10 Mai în vremuri când mai grele, când mai înegurate și când mai vrednice de năzuinți spre mai bine.

Dar poate nici într-o altă zi, dela război încoace, suferințele românești nu s'au găsit într-o mai bună încredere în viitor, decât în anul acesta, când, sub domnia M. S. Regelui Carol II, s'au pus, cu atâta vrednicie, temelile tari ale propășirii și consolidării Statului român.

Ziua de 10 Mai ne găsește pregătiți pe deplin, pentru a înfrunța pericolele și grijele viitorului, după cum ne găsește în cele mai bune condiții psihologice, pentru a cunoaște cel mai îndreptățit optimism.

Printr-o politică de stat dominată de grija marilor nevoi naționale, printr'un neîntrerupt stimulent la trezirea energiilor producătoare românești, prin aplicarea, zi de zi, a îndemnurilor M. S. Regelui, s'a putut crea un climat românesc nou și s'au putut consolida toate raporturile vieții noastre publice.

Amintindu-ne de marile acte ale trecutului și de marii eroi în cuget și în faptă, cari au creat prin mintea, prin inima și prin brațele lor, România modernă, glorificând domnia M. S. Regelui Carol II, intrat din viață în istorie ca Ziditor

al unei țări noi, conștiințele românești se găsesc unite —bloc— în ziua de 10 Mai, ca să-și exprime pe lângă sentimentul de respect față de cei din trecut și nădejdea cele mai îndreptățite pentru viitor.

Clipele de neîncredere, momentele de triste conștiințe, fac loc astăzi sentimentelor profunde de încredere în puterile de viață liberă ale poporului român, așa încât sărbătoarea zilei de 10 Mai din anul acesta în aspectul venerării trecutului dar și al celui mai robust optimism în strălucirea viitorului țării.

Ziua de 10 Mai ne cheamă, astfel, pe toți la o reculegere a conștiințelor și la o atitudine plină de încredere în posibilitățile noastre de refacere, de transformare, de întărire morală și materială.

Dinastia noastră română, eșită din năzuințele unor generații de patrioți, cari au văzut dela început în Ea, pavăza contra tuturor greutăților din afară și contra oricăror desinbări dinlăuntru și-a câștigat, prin domniile glorioase ale Regelor Carol I și Ferdinand I, continuată atât de fericit, de Marele Suveran M. S. Regele Carol II. Dreptul de a fi socotită ca providențială pentru destinele neamului nostru.

Domnul profesor Ionașcu Rezident Regal al ținutului Prut, cercetează gestiunile comunale

D. Prof. Ionașcu, Rezident Regal al Ținutului Prut, a început să facă o serie de inspecțiuni în diferite comune din Ținutul D-sale, pentru a cerceta personal întocmirea bugetelor cât și planurile de lucru cu caracter gospodăresc.

D-sa a inspectat Primăria orașului Fălticeni, unde a acordat o subvenție de un milion pentru canalizare și instalațiunile necesare. Deasemenea a acordat 50.000 lei pentru terminarea Catedralei orașului și o importantă subvenție Muzeului Fălticeniilor, o rară valoare artistică, culturală și documentar-istorică.

D. Rezident Regal a acordat un ajutor pentru refacerea Mă-

năstirei Slatina, cîntoria lui Vodă Lăpușneanu.

D. Profesor Ionașcu a inspectat un mare număr de comune în frunte cu Gălnesti, situată la o înălțime de aproape 600 m., unde va creta o școală complementară pentru cursul supraprimar, cu internat și ateliere de lemnărie. Comuna Dolhasca cu atelierele de pânzeturii și frânghie, înființată de oficiul Național al Textilelor.

În drum d. Rezident Regal a inspectat și întreținerea șoselelor, a plantațiilor de pomi de pe marginea lor, cât și igiena satelor din Ținut.

În tot cursul acestor inspecțiuni a fost însoțit de Prefecții respectivi.

Școala Normală de Învățătoare din Piatra-Neamț

PUBLICAȚIA No. 705 din 5 Mai 1939

Se aduce la cunoștința celor interesați că Licitația Publică, fixată pentru ziua de 5 Mai 1939 orele 4, în cancelaria școlii Normale de Învățătoare din Piatra-Neamț, conform publicației No. 555/939, s'a amânat din lipsă de concurenți, pentru ziua de 26 Mai 1939, în același local și la același oră.

Licitația tratează de aprovizionarea școlii pe anul financiar 1939/40, cu Pâine, Carne, Coloniale, Grăsime pentru internat și Benzină necesară școlii pentru automobile.

Condițiunile generale și caietul de sarcini, se găsesc în cancelaria școlii în fiecare zi de lucru între orele 8—12, 4—6.

Director, Enghelza I. Săvescu

Cititi

„Avântul”

Tribunalul Județului Neamț Secția I.

Atip și Publicațiune de Vânzare No. 1088

Anul 1939, luna Aprilie în 22 zile

Acest Tribunal în urma comunicării Jurnalului No. 1592/1939, debitorului mai jos numit, în conformitate cu dispozițiunile legii cooperatelor, prin Jurnalul No. 2748/1939, fixează după zece zile dela comunicarea susmenționatului jurnal, termen de vânzare la 30 Mai 1939, orele 13 p. m., prin licitație publică a imobilelor proprietate a debitorului Petru Silvan, agricultor, domiciliat în comuna Broșteni, Piatra Muntele, județul Neamț, pentru îndestularea creditorilor Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, str. Brezolanu No. 31, de suma de Lei 143.500—capital cu procentele legale comerciale, cheltuieli de executare și onor de avocat, dela scadența cambiei și până la achitare, aceasta în baza cambiei investită cu formula executorie No. 523/939 de Tribunalul Ilfov Secția Notariat București și a declarației de garanție din 27 Noembrie 1927.

Imobilele care după procesul verbal din 20 Decembrie 1938, dresat de d-l Imputernicit al consiliului de administrație al Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, strada Brezolanu No. 31, d-l Emil Belcescu, are următoarea situațiune și anume: a) 2,143 hectare fânaș situat la locul numit Măgura din comuna Broșteni, județul Neamț, învecinat cu următoarele proprietăți: Est cu C. Gemănuș, Vest cu Părușă Cărbunaru și la Sud cu V. Ungureanu; c) 0,40 hectare teren arabil situat în satul Cotrăgași din comuna Broșteni, județul Neamț. Pe acest teren se află construită din lemn și acoperită cu ștă o casă compusă din 4 camere și o sală; terenul se învecinează cu următoarele proprietăți: Est, Dănilă Plintile Tanasă, Vest șoseaua Națională Piatra-N.—Vatra Dornei, Nord cu Gh. I. Silvan și la Sud cu înșul satului Broșteni.

Sarcini sunt:

Jurnalul Tribunalului Neamț Secția I No. 1592/939, transcris la comandamente la litera S. sub No. 1/1939, prin care Institutul Național al Cooperatelor din București urmărește imobilele prevăzute în procesul-verbal de situație din acest dosar, pentru plata sumei de lei 143.500, osebii procentele și cheltuieli, onor de avocat, conform titlului executor No. 5231/929 al Tribunalului Ilfov Secția Notariat, cum și a declarației de garanție din 27/XI/1927.

Vânzarea și adjudicarea acestor imobile se va face în prețoriul Tribunalului Neamț Secția I, în ziua de 30 Mai 1939 ora 13 p. m., începându-se licitația pentru imobilul dela punctul a, dela suma de Lei 6.429, pentru imobilul dela punctul b, dela suma de Lei 4.500 și pentru imobilul dela punctul c, dela suma de Lei 20.000, indicate de creditoare în cererea înregistrată sub No. 6871/1939 dela dosar și conform Jurnalului acestui Tribunal No. 2748/1939.

Sunt somați toți acela care pretind vreun drept de chirie, arendă, de ipotecă sau privilegiu, ca înaltea adjudecării să arate Tribunalului pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

Prim-Președinte,
(ss) C. POLICOF

Șef Portărel, I. GIUGLEA

Dosar No. 1470/1939.

Tribunalul Județului Neamț Secția I-a

Atip și publicație de vânzare N. 1073

Anul 1939, luna Aprilie în 22 zile

Acest Tribunal în urma comunicării Jurnalului No. 1591/1939 debitorului mai jos numit, în conformitate cu legea cooperatelor prin Jurnalul No. 2747/939, fixează după 10 zile dela comunicarea susmenționatului jurnal, termenul de vânzare la 30 Mai 1939, orele 13 p. m. prin licitație publică a imobilelor proprietate a debitorului Petru Lupu Erhan, agricultor, domiciliat în comuna Broșteni, Piatra Muntele, județul Neamț, pentru îndestularea creditorilor Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, strada Brezolanu No. 31, pentru suma de Lei 143.500 capital cu procentele legale comerciale, cheltuieli de executare și onor de avocat, dela scadența cambiei și până la achitare, aceasta în baza cambiei investită cu formula executorie No. 523/939 de Tribunalul Ilfov Secția Notariat București și a declarației de garanție din 27 Noembrie 1927.

Imobilele care după procesul verbal din 20 Decembrie 1938 dresat de D-nul Emil Belcescu, imputernicitul consiliului de administrație al Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, strada Brezolanu No. 31, are situațiunile următoare:

a) 1 hectar fânaș la locul numit Pârăul Stănel din comuna Broșteni, județul Neamț, învecinat fiind la Nord cu proprietatea D-lui Gh. Lungu, la Sud cu proprietatea d-lui Const. Popovici, la Est și Vest cu Domeniul Prințiar Broșteni; b) 0,715 arl fânaș, situat la locul numit Hărăvoala din comuna Broșteni, județul Neamț, învecinat fiind cu următoarele proprietăți, la Nord cu Fh. Paraschiva Erhan, la Est cu Necula Ungurașu și la Sud cu Ioan Erhan și Vest cu Vasile Andrișci.

Sarcini sunt:

Jurnalul Tribunalului Neamț Secția I cu No. 1591/939 transcris la comandamente la litera E sub No. 1/1939, prin care Institutul Național al Cooperatelor din București, str. Brezolanu No. 31, urmărește imobilele prevăzute în procesul verbal de situație din acest dosar pentru plata sumei de lei 143.500 capital, osebii procentele, cheltuieli și onor de avocat, conform titlului executor No. 523/1929 al Tribunalului Ilfov Secția Notariat cum și în baza declarației de garanție din 27 Noembrie 1927.

Vânzarea și adjudicarea acestor imobile se va face în prețoriul Tribunalului Neamț Secția I, în ziua de 30 Mai 1939, ora 12 p. m., începându-se licitația pentru imobilul dela punctul 2 dela Lei 3.000, iar dela punctul b de la suma de Lei 2.145, indicate de creditoare în cererea înregistrată sub No. 6869/1939 dela dosar și conform Jurnalului No. 2747/939 al acestui Tribunal.

Sunt somați toți acela care ar pretinde vreun drept de chirie, arendă de ipotecă sau privilegiu, ca înaltea adjudecării să arate Tribunalului pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

PRIM PREȘEDINTE,
(s) C. POLICOF

Șef Portărel, (ss) I. GIUGLEA
Dos. Nr. 1468/939

Doamna Maria Dimitrie—instiutoare și frații Dimitrie, mulțumesc tuturor celor care, cu prietelul trecerii la cele eterne a regretatului profesor Gh. Dimitrie, au luat parte la durerea familiei și și-au manifestat sentimentele lor colegiale și prietenești.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚ SECȚIA I-a

Atip și publicație de vânzare N. 1102

Anul 1939, luna Aprilie, în 22 zile.

Acest Tribunal în urma comunicării Jurnalului No. 1590/939, debitorului mai jos numit, în conformitate cu dispozițiunile legii cooperatelor prin Jurnalul No. 2749/939, fixează după 10 zile dela comunicarea susmenționatului jurnal, termenul de 30 Mai 1939, ora 13 m. p., prin licitație publică a imobilelor proprietate a debitorului Necula Barolu, agricultor, domiciliat în comuna Broșteni, Piatra Muntele, județul Neamț, pentru îndestularea creditorilor Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, strada Brezolanu No. 31, pentru suma de Lei 143.500 capital, cu procentele comerciale, cheltuieli de executare dela scadența cambiei, până la achitare, în baza cambiei investită cu formula executorie No. 523/939, de Tribunalul Ilfov Secția Notariat București. Imobilul, care după procesul verbal din 20 Decembrie 1938, dresat de d-l Imputernicit al consiliului de administrație al Institutului Național al Cooperatelor, cu sediul în București, str. Brezolanu No. 31, d-l Emil Belcescu, are situațiunile următoare: a) 2 ha. 143 c. fânaș situat la punctul numit Oșlar din comuna Broșteni, județul Neamț, învecinat fiind la Nord cu moșia Prințului Nicolae, la Sud cu proprietatea lui Vasile Condrea, la Est cu proprietatea d-lui Gh. Filimon și la Vest cu proprietatea d-lui V. Condrea; b) 1 hect. 43 arl fânaș și arătură la locul numit Polana Căboșel din comuna Broșteni, județul Neamț, învecinat fiind la răsărit, apus și miazăzi cu proprietatea D-nei Catrina N. Barolu și la Nord cu moșia Prințului Nicolae. Sarcini sunt: Jurnalul Tribunalului Neamț Secția I-a cu No. 1590/939, transcris la comandamente la litera B sub No. 1/939, prin care Institutul Național al Cooperatelor din București, urmărește aceste imobile prevăzute în procesul verbal de situație dela dosar, pentru plata sumei de Lei 143.500, în baza titlului executor No. 523/939 de Tribunalul Ilfov Secția Notariat, osebii procentele, cheltuieli și onorariu de avocat.

Vânzarea și adjudicarea acestor imobile se va face în prețoriul Tribunalului Neamț Secția I-a, în ziua de 30 Mai 1939, ora 13 p. m., începându-se licitația pentru imobilul dela punctul a dela suma de Lei 6.429 și pentru imobilul dela punctul b dela suma de Lei 4290, indicate de creditoare în cererea înreg. sub No. 6870/939 al acestui Tribunal.

Sunt somați toți acei cari ar pretinde vreun drept de chirie, arendă, ipotecă sau privilegiu ca înaltea adjudecării să arate Tribunalului pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

PRIM-PREȘEDINTE,
(ss) C. POLICOF

Șef Portărel (ss) I. GIUGLEA

Edilitatea la Piatra-N.

Fiindcă în ultima vreme s'au adus unele critici cu privire la igiena edilitară a orașului nostru, mai ales în legătură cu stropitul străzilor, d-l Colonel Sandu Chiriac—primarul orașului, ne-a dat următoarele lămuriri: stropitoarea veche a primăriei a fost cedată serviciului de pomperie, ca să facă față nenorocirilor care se lvesc; din această pricină ea a stat din ce în ce mai rar la dispoziția edilității orașului.

D-l primar, în grija ce o poartă orașului nostru, devenit un însemnat centru climateric, a luat însă toate măsurile și primăria va avea în curând o mașină nouă de stropit străzile. Această mașină va intra în funcție pe ziua de 5 Iunie a. c.